

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 109.353 van 15 juli 2002
in de zaken A. 66.644/VII-13.574.
A. 66.764/VII-13.558.**

In zake :

- I. René VAN STAPPEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat I. LAUREYS,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 22
- II. de gemeente WAASMUNSTER,
die woonplaats kiest bij
Advocaat D. LINDEMANS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Keizerslaan 3

tegen :

I+II
de bestendige deputatie van de provincieraad van
OOST-VLAANDEREN

tussenkomen de partij :

I+II
Paul VAN OSSELAER,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. GHYSELS en P. FLAMEY,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Aarlenstraat 25.

DE RAAD VAN STATE, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat René VAN STAPPEN op 30 november 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN van 5 oktober 1995 waarbij het beroep van Paul VAN OSSELAER tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Waasmunster van 3 april 1995 tot weigering van de milieuvergunning voor het uitbaten aan de Pelkemstraat aldaar van een rundveebedrijf met 96 runderen, gegrond wordt verklaard, het beroepen weigeringsbesluit wordt opgeheven en de milieuvergunning wordt verleend (A.66.644);

Gezien het verzoekschrift dat de gemeente Waasmunster op 8 december 1995 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van hetzelfde besluit (A. 66.764);

Gelet op de arresten nrs. 58.930 en 58.931 van 28 maart 1996 waarbij de vorderingen tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit worden verworpen;

Gezien de verzoekschriften tot tussenkomst van 22 augustus 1996 en 29 november 1996;

Gelet op de beschikkingen van 2 september 1996 en 12 december 1996 die de tussenkomst van Paul VAN OSSELAER toelaten;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 17 mei 2000 tot voeging van de zaken;

Gelet op de beschikking van 18 mei 2000 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van de dossiers gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 4 maart 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 28 maart 2002, op welke datum de zaak wordt uitgesteld teneinde ze in verderzetting te behandelen;

Gelet op de beschikking van 28 mei 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 juni 2002;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. DE PRETER die, loco Advocaat D. LINDEMANS verschijnt voor de verzoekende partij in de zaak A. 66.764, van bestuurssecretaris F. COCRIAMONT, die verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaten J. GHYSELS (zitting 28 maart 2002) en S. KNAEPEN (zitting 20 juni 2002), die verschijnen voor de tussenkomenende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Eerste Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaken als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 20 december 1994 dient de tussenkomenende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Waasmunster een milieuvergunningsaanvraag in voor de exploitatie van een nieuwe inrichting, met name een rundveehouderij met 96 runderen (enkel vleesvee, geen melkvee), 5.000 liter mazoutopslag, 575 m³ mestopslag (550 m³ vaste mest en 25 m³ gier + silosap), de lozing van normaal huisafvalwater, een septische put (2.500 liter) en elektromotoren voor in totaal 1,5 kW (waterpomp).

Het betreft de exploitatie van een nieuwe inrichting, evenwel ter vervanging van het bedrijf gelegen aan de Heidestraat nr. 7 te Waasmunster, vergund voor 40 runderen. De nieuw op te richten stal voor 96 runderen zal gelegen zijn aan de Pelkemstraat te Waasmunster.

1.2. Op 3 april 1995 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Waasmunster de gevraagde vergunning. De weigering is gesteund op het motief dat de oprichting van het landbouwbedrijf een aantasting van de open ruimte betekent en op het motief dat door een uitbreiding van de dierenpopulatie van 40 naar 96 runderen de bemestingsdruk -die in de gemeente reeds zeer hoog is- nog zou toenemen.

1.3. Met een beroepschrift van 4 mei 1995 stelt de tussenkomenende partij bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen beroep in tegen deze weigeringsbeslissing.

1.4. Nadat de vereiste adviezen werden uitgebracht en de termijn van behandeling van het beroep met één maand werd verlengd, wordt op 5 oktober 1995 de thans bestreden beslissing genomen : het beroep wordt gegrond verklaard en de milieuvergunning wordt verleend.

1.5. Wat de bouwvergunningstoestand betreft dienen de feiten zich als volgt aan :

Op 13 juni 1995 dient de tussenkomende partij een bouwvergunningsaanvraag in voor een stal voor rundvee en zoogdieren samen met sleufsilos en mestopslag. Op 2 oktober 1995 weigert het college van burgemeester en schepenen de bouwvergunning doch met een besluit van 21 december 1995 verleent de bestendige deputatie de bouwvergunning. Op 9 augustus 1996 weigert de minister evenwel de bouwvergunning. Laatstgenoemd besluit wordt met een annulatieberoep en een vordering tot schorsing aangevochten. De vordering tot schorsing wordt verworpen met het tussenarrest nr. 71.281 van 28 januari 1998. Het annulatieberoep is nog hangende.

Na voornoemd tussenarrest dient de tussenkomende partij op 20 maart 1998 een nieuwe bouwvergunningsaanvraag in voor het bouwen van een rundveestal op dezelfde kadastrale percelen, voor sleufsilos en mestopslag.

In het begeleidend schrijven van 20 maart 1998 stelt de tussenkomende partij wat volgt :

"Voor dit nieuw gebouw werd reeds een milieu-uitbatingsvergunning afgeleverd door de Bestendige Deputatie op 5 oktober 1995 onder ref. 42.023/26/B/1.

Deze aanvraag vervangt de vroegere bouwaanvraag, vanaf het ogenblik dat deze bouwaanvraag definitief is goedgekeurd en het eerste ingediende dossier niet volledig is afgehandeld.

Deze aanvraag omvat een gewijzigde locatie voor de stal, voor de sleufsilos en voor de opslag van vaste mest, en de stal zelf is kleiner opgevat (vermindering van oppervlakte met meer dan 1/3). Dit om tegemoet te komen aan de opmerkingen van de minister naar aanleiding van onze vorige bouwaanvraag".

Het weze genoteerd dat de eerste bouwaanvraag voorziet in een rundveestal van 35 m x 45 m, ingeplant op 20 meter van de straat, op 10 meter van de rechterperceelgrens en op 8 meter van de achterste perceelgrens. De drie sleufsilos voor 990 m³ groenvoer hebben elk een breedte van 6 meter en een lengte van 38 meter. Zij palen aan de linkerzijgevel van de rundveestal. Achter deze sleufsilos is er een opslagplaats voor 550 m³ vaste mest van 20 m x 18 m.

De tweede bouwaanvraag voorziet in een gewijzigde inplanting van een kleinere rundveestal van 24 m x 45 m, op 36 meter van de straat, op 5 meter van de linkerperceelgrens en op ongeveer 14 meter van de achterste perceelgrens. De sleuvsilo's sluiten niet meer aan bij de rundveestal maar liggen op 10 meter afstand ervan aan de rechterkant.

De drie sleuvsilo's zijn echter 6 meter breed en respectievelijk 32, 36 en 40 meter lang. De opslag voor vaste mest is thans voorzien achter de rundveestal en heeft een oppervlakte van 6 m x 8 m.

Op 10 augustus 1998 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Waasmunster de nieuwe bouwvergunning. Na beroep van de tussenkommende partij verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen op 26 november 1998 de bouwvergunning. Het college van burgemeester en schepenen van Waasmunster stelt daartegen beroep in en met een besluit van 26 juni 2000 weigert de minister de vergunning.

Tegen die weigeringsbeslissing dient de tussenkommende partij een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in.

Bij arrest nr. 94.717 van 12 april 2001 wordt de vordering tot schorsing verworpen wegens het niet aangevoerd zijn van ernstige middelen. Het annulatieberoep is nog hangende;

2.1. Overwegende dat ter terechtzitting de raadsman van de verzoekende partij in de zaak A.66.764 opwerpt dat het annulatieberoep geen voorwerp meer heeft, daar de bestreden milieuvergunning als vervallen moet worden beschouwd; dat op vraag van de Raad zij haar desbetreffende argumenten in een memorie als volgt toelicht :

1. De eerste bouwvergunning waarop de in het geding zijnde milieuvergunning slaat werd in laatste aanleg geweigerd. Een beroep tegen die weigering ingesteld bij de Raad van State is geen "laatste aanleg" in de zin van artikel 5, § 2, derde lid, van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985.

"Met dit begrip worden enkel de administratieve beroepsstappen bedoeld.
(...)

Voorlopig moet dan ook worden vastgesteld dat de bestreden beslissing vervallen is. Het verval kan eventueel ongedaan worden gemaakt door de inwilliging van het beroep tot nietigverklaring tegen de weigering van de bouwvergunning, maar het past de procedure op te schorten totdat dit beroep heeft geleid tot een eindarrest van uw Raad".

2. De tweede bouwaanvraag impliceert de verzaking aan de eerste bouwaanvraag.

“(…)

Wel is het zo dat bij de (...) aanvraag de volgende formulering werd vermeld :

‘Deze aanvraag vervangt de vroegere bouwaanvraag, vanaf het ogenblik dat deze bouwaanvraag definitief is goedgekeurd en het eerste ingediende dossier niet volledig is afgehandeld’.

(…)

In de eerste plaats moet worden opgemerkt dat de verklaring zinloos is. De aanvrager zou wensen dat de tweede aanvraag de eerste aanvraag slechts vervangt op voorwaarde dat 1) de tweede aanvraag definitief is goedgekeurd en 2) het eerste ingediende dossier niet volledig is afgehandeld. Met andere woorden, zelfs als de aanvrager een definitieve gunstige beslissing zou verkrijgen op de tweede aanvraag, dan nog doet hij geen afstand van de eerste aanvraag, omdat hij dan nog wil wachten op de definitieve beslissing van de eerste aanvraag. Van twee dingen één. Ofwel aanvaardt de aanvrager dat zijn tweede aanvraag een afstand impliceert van de eerste aanvraag. Ofwel aanvaardt de aanvrager dat de tweede aanvraag pas moet worden beoordeeld als de eerste aanvraag definitief is afgehandeld.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat deze verklaring wel gemaakt werd in het begeleidend schrijven naar aanleiding van de aanvraag, maar niet herhaald in het beroepschrift bij de bestendige deputatie of in het verzoekschrift tot nietigverklaring dat werd ingediend.

Tegen de uiteindelijke weigering van de tweede bouwvergunning heeft de aanvrager een verzoek tot schorsing ingesteld. Uit de formulering van het moeilijk te herstellen en ernstig nadeel in deze procedure kan men opmaken dat de verzoekende partijen er van uit gaan dat, indien de tweede weigering wordt geschorst, zij beschikken over een milieuvergunning én een bouwvergunning, en zodoende de werken kunnen aanvatten. Met andere woorden, volgens het verzoekschrift tot schorsing zélf is er dus geen sprake meer van het wachten op de uitkomst van de eerste aanvraag om gebruik te kunnen maken van de vergunning die volgt op de tweede aanvraag. Alleen al op die wijze heeft de verzoekende partij duidelijk gemaakt dat zij niet meer achter de verklaring opgenomen in de begeleidende brief van haar tweede aanvraag, staat.

Tenslotte kan men zich op ernstige wijze de vraag stellen of een aanvrager wel over het recht beschikt om meerdere aanvragen in te dienen, hangende een procedure over een eerste aanvraag, en die aanvragen allemaal tegelijk hangend te houden.

Deze handelwijze impliceert een mogelijkheid dat tegenstrijdige beslissingen worden genomen, waarbij de aanvrager zelfs zou kunnen kiezen welke beslissing hij wenst te volgen, eventueel zelfs door uit de verschillende vergunningen gedeelten te plukken (bijvoorbeeld de rundveestal uit de eerste aanvraag, maar de sleufsilo en de oprit uit de tweede aanvraag, ...).

(…)

De tweede aanvraag impliceert dan ook de afstand van de eerste aanvraag”.

3. Gevolg van de afstand van de eerste aanvraag op de milieuvergunning.

“De in deze zaak afgeleverde milieuvergunning was overduidelijk gekoppeld aan de bouwvergunningsaanvraag van 13 juni 1995.

Niet alleen dateren de bouwaanvraag en de procedure tot het bekomen van een milieuvergunning uit dezelfde periode, zij hebben ook hetzelfde voorwerp. De

tweede bouwvergunningsaanvraag had een ander voorwerp, onder meer voor wat de capaciteit van de opslag van mest betreft.

Ook in de beslissing van de bestendige deputatie van 21 december 1995, die volgt op deze eerste aanvraag, wordt verwezen naar de milieuvergunning van 5 oktober 1995.

De band tussen deze twee vergunningen bestaat dus.

Luidens artikel 5 van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1995 vervalt de milieuvergunning van rechtswege op de dag van de weigering van de bouwvergunning in laatste aanleg.

De verzekering aan een bouwaanvraag die gekoppeld is aan een milieuvergunning staat gelijk met de weigering van de vergunning in laatste aanleg. (...)”.

Verwezen wordt naar het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 22 januari 2001 in de zaak DROGENBOS en naar het arrest nr. 101.449, INAFZO, van 3 december 2001.

De verzoekende partij stelt nog dat de tussenkomende partij met haar handelwijze, nl. door het indienen van een nieuwe bouwvergunningsaanvraag vooraleer het annulatieberoep over de weigering aangaande de eerste bouwvergunningsaanvraag zijn definitief beslag kreeg een ”wachtkamer” heeft trachten te creëren voor haar milieuvergunning, terwijl dit nooit de bedoeling kan zijn geweest van de decreetgever;

2.2. Overwegende dat de verwerende partij doet gelden dat de administratieve procedure inzake de bouwvergunningen nog niet is afgelopen daar de Raad van State nog geen uitspraak heeft gedaan over de beroepen tot nietigverklaring, zodat de mogelijkheid bestaat dat de overheid die de bestreden beslissing heeft genomen een nieuwe beslissing zal moeten nemen, dat de stelling dat het verval zou kunnen worden ongedaan gemaakt door het vernietigen van de weigeringsbeslissing inzake de bouwvergunning niet kan worden aangenomen daar het ongedaan maken van het verval van een vergunning in de wetgeving niet is voorzien en overigens zou indruisen tegen het principe van de rechtszekerheid, dat in casu het indienen van een nieuwe bouwaanvraag niet kan worden beschouwd als een verzaking aan de eerste bouwaanvraag, gelet op het door de tussenkomende partij bij haar nieuwe bouwaanvraag gestelde dat de nieuwe bouwaanvraag de vroegere bouwaanvraag vervangt “vanaf het ogenblik dat deze bouwaanvraag definitief is goedgekeurd en het eerste ingediende dossier niet volledig is afgehandeld”, dat aldus de in het geding zijnde milieuvergunning niet is vervallen;

2.3. Overwegende dat het betoog van de tussenkomende partij analoog is aan dat van de verwerende partij; dat de tussenkomende partij wat betreft het begrip “in laatste aanleg” bedoeld in de artikelen 5, § 1, derde lid en § 2, derde lid,

van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 nog verwijst naar “vaste rechtspraak” van de Raad van State, o.m. het arrest nr. 52.613, VAN LOON, van 30 maart 1995 en dat zij beklemtoont dat er in casu nog geen bouwvergunning werd verleend, zodat er van een verzaking aan een vorige bouwvergunning geen sprake is;

2.4. Overwegende dat uit de weergegeven feiten blijkt dat, na verwerping door de Raad van State bij arrest nr. 71.281 van 28 januari 1998 van de vordering tot schorsing van de beslissing van 9 augustus 1996 van de bouwvergunning voor een rundveestal, drie sleufsilos en mestopslag, de tussenkomende partij op 10 maart 1998 een nieuwe, gewijzigde milieuvergunningsaanvraag heeft ingediend voor opnieuw een rundveestal, drie sleufsilos en mestopslag op dezelfde kadastrale percelen en met als doel de hinderlijke inrichting te exploiteren waarop de bestreden milieuvergunning betrekking heeft; dat met de tweede verzoekende partij moet worden vastgesteld dat beide voorwerpen van de twee bouwvergunningsaanvragen niet cumulatief op dezelfde percelen kunnen worden gerealiseerd; dat dit overigens ook niet de bedoeling van de tussenkomende partij blijkt te zijn, nu zij bij de tweede bouwvergunningsaanvraag uitdrukkelijk stelt dat het om een aangepaste bouwvergunningsaanvraag gaat, "dit om tegemoet te komen aan de opmerkingen van de minister naar aanleiding van onze vorige bouwaanvraag"; dat in die omstandigheden het indienen van de tweede bouwvergunningsaanvraag als een verzaking aan de eerste bouwvergunningsaanvraag moet worden beschouwd; dat daaraan geen afbreuk vermag te doen de vermelding van de tussenkomende partij bij de tweede bouwvergunningsaanvraag dat deze aanvraag de vroegere bouwaanvraag vervangt "vanaf het ogenblik dat deze bouwaanvraag definitief is goedgekeurd en het eerste ingediende dossier niet volledig is afgehandeld"; dat deze toestand dient gelijkgesteld te worden met de in artikel 5, § 2, derde lid, van het milieuvergunningsdecreet bedoelde weigering in laatste aanleg van de bouwvergunning; dat de bestreden milieuvergunning van 5 oktober 1995 duidelijk betrekking heeft op de bouwvergunningsaanvraag van 13 juni 1995 en niet kan gekoppeld worden aan de bouwvergunningsaanvraag van 20 maart 1998, die zowel qua oppervlakte van de stal, van de silos en van de mestopslag, alsook qua inplanting verschilt van de bouwvergunningsaanvraag van 13 juni 1995; dat dienvolgens overeenkomstig artikel 5, § 2, derde lid, van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1995 de bestreden milieuvergunning van rechtswege is vervallen; dat het beroep in beide zaken bijgevolg doelloos is geworden;

2.5. Overwegende dat het verdwijnen van het voorwerp van het beroep niet kan worden toegeschreven aan de verzoekende partijen; dat, aangezien de beroepen initieel niet kennelijk onontvankelijk of ongegrond waren, het gepast voorkomt de kosten van de beroepen ten laste te leggen van het Vlaamse Gewest,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De beroepen worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de beroepen, bepaald op 198,32 euro, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomsten, bepaald op 148,74 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien juli tweeduizend en twee, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	E. BREWAEYS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.